

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Υ'Λ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αυτή τη φορά, τὰ πράγματα εἶνε σκοῦρα ἢ ψιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. "Ἄν πέσοι στὰ χέρια τῶν ληστών αὐτῶν, μὲ περιμένει χωρὶς ἄλλο ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βόηθα στὴν ὁδὸ Οὐστ—Φέρου. "Ἐνα καλὸ πρῶτ, δόλοκληρο τὸ Λονδίνο θὰ μάθῃ, ὅτι ὁ Σέρλοκ Χόλμς βρέθηκε τρελλός, περιπλανώμενος στοὺς δρόμους. Τί πρέπει νὰ κάνω; Δὲν βλέπω κανένα τρόπο σωτηρίας...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ ἀστεινوميκὸς ἀκουσε θόρυβο ἀτμομηχανῆς καὶ γυρίζοντας, εἶδε ἓνα μεγάλο πλοῖο ποὺ ἐπλεε πρὸς τὶς ἐκβολὰς τοῦ Ταμέσεως. "Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ τὸ φτάσει καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια!...

Δυστυχῶς, οἱ πειραταὶ εἶδαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἐμπορικὸ καὶ μάντευσαν τὶς προθέσεις τοῦ Χόλμς.

— Γρήγορα!... Τραβάτε γρήγορα κομψά!... βροντοφωνοῦσε ὁ Μπλάκβηλ. Εἶνε ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. "Ἄν ἀνακαλυφθεῖ τὸ μυστικὸ μας, χαθίκαμε!... Μᾶς περιμένει ὁ θάνατος καὶ ἡ ἔξορία, ἂν μᾶς ξεφύγουν!... Πρέπει νὰ τὸν πάσουμε!... Ἐμπρός!...

"Ἐλεῖτ' ἀπὸ μὲσὸ λεπτῷ, ἡ βάρκα τοῦ Μπλάκβηλ βρισκόταν σ' ἀπόστασι δύο μέτρων ἀπ' τὴ βάρκα τοῦ Χόλμς.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ σου, σπιογόνε! οὐρλιαξε ὁ ἀρχιπειρατὴς καὶ ἄδειασε τρεῖς φρονετὲς πρὸς τὸ περιστροφὸ τοῦ κατὰ τοῦ Χόλμς.

Ὁ ἀστεινوميκὸς ὄμως ἦταν πλαγισμένος στὸ βάθος τῆς βάρκας καὶ ἔτσι ἡ σφαίρες πέρασαν ἀπὸ πάνω του, χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξουν καθόλου.

— Τώρα, εἶνε ἡ σειρά μου! φώναξε ὁ ἀστεινوميκὸς, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἐπάνω καὶ πρῶτεινε τὸ περιστροφὸ τοῦ κατὰ τοῦ ἀρχιπειρατοῦ.

Ἡ διὰ βάρκας εἶχαν διπλαρῶσει πιά ἢ μὴ τὴν ἄλλη καὶ ὁ ἀστεινوميκὸς ἦταν βέβαιος, ὅτι θὰ ἀνότωνε τὸ Μπλάκβηλ.

"Ἀλλὰ τὴ στιγμή ποὺ ἔβαζε τὸ δάχτυλό του στὴ σκανδάλη τοῦ περιστροφῆ, ἐνοιωσε ἔξαφνα διὰ σιδερένια μπράτσα νὰ τὸν πιάνουν ἀπὸ πίσω καὶ τὸν σφίγγουν μὲ μὴ ἀκατανίκητη δύναμι. Συγχρόνως αἰσθάνθηκε κάποιον νὰ τὸν δαγκάνῃ μὲ λύσσα στὸν τράχηλο.

Ὁ ἀστεινوميκὸς δὲν μπόρεσε νὰ συζητήσει μὴ κρηνῆ πόνοι. "Ἐνοιωσε κατόπι τὰ διὰ μπράτσα ποὺ τὸν εἶχαν πιᾶσει, νὰ τὸν τραβοῦν πρὸς τὰ πίσω καὶ νὰ τὸν ὀχνοῦν κάτω. Διὰ πόδια τοῦ πῆσαν ἔπειτα βαρεῖά τὸ στήθος, ἐνῶ τὰ χέρια τοῦ ἀοράτου ἀντιπάλου του μεταποπίστηκαν στὸ λαυὸ του καὶ ὀχρισαν νὰ τὸν σφίγγουν μὲ δύναμι. Ἀμέσως ὁ ἀστεινوميκὸς ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀπροσδοκῆτου αὐτοῦ ἀντιπάλου του τὸν Ξεγδαρμένο, ὁ ὁποῖος εἶχε λυθεῖ ἀπ' τὰ δεσμά του καὶ ἔσωσε τὸ Μπλάκβηλ.

— Τὸν κρατῶ, κατετάνο!... Τὸν κρατῶ! φώναξε ὁ Ξεγδαρμένος στὸ Μπλάκβηλ. Τὸ κρατῶ τὸ λαγονικὸ αὐτὸ τῆς ἀστεινوميκῆς, στὸ ὁποῖο ἀσυλλόγητα πρόδωσα τὰ μυστικὰ τοῦ νηιοῦ μας.

— Ἡ κόλασι νὰ σὲ καταπῆ, ζῶο! οὐρλιαξε ὁ Μπλάκβηλ. Διδόρθωσες ὄμως τὴν ἀνοησία σου,

(Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀστεινوميκὸ ἀνάγνωσμα)

γιατὶ τὸν ἔπιασες στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή... Νὰ σκοινιά, Ξεγδαρμένε. Δέσε τον χειροπόδαρα!

Διὰ ἄλλοι πειραταὶ πῆδηξαν στὸ μεταξὺ στὴ βάρκα, γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν Ξεγδαρμένο.

"Ἐνῶ δὲ οἱ κακοῦργοι ὀχνότουσαν κατὰ τοῦ Χόλμς καὶ τὸν ἔδεναν, τὸ μεγάλο ἐμπορικὸ πλοῖο περνοῦσε κοντὰ στὸ θέατρο τῆς πόλης.

Ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ ἀστεινوميκοῦ ἔξαφανιζόταν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Z'

Η ΠΥΡΩΜΕΝΕΣ ΒΕΛΟΝΕΣ

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς βρισκόταν τώρα στὴ φαλῆ τῶν πειρατῶν τοῦ Ταμέσεως. Τοῦ εἶχαν λύσει τὰ δεσμά του, γιατί ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ διαφύγῃ. Τὸν εἶχαν σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκότουσαν σωριασμένα καὶ ἀνακατεμένα παντὸς εἶδους ἐμπορεύματα, προερχόμενα σίγουρα ἀπὸ ληστείες. Ἐπάνω σὲ κάσες καὶ σακιά, γεμάτα ἀκόμα, διακρινόντουσαν διάφορα σήματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα φαινόντουσαν ἀπὸ ποῖα πλοῖα καὶ ἀπὸ ποῖες ἀποθήκες εἶχαν διαπραχθεῖ ἡ κλοπὴ.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου βρισκόταν ἓνα τραπέζι, γεμάτο ἀπὸ τ' ἀπομεινάδια ἐνὸς λουκουλεῖου γειμάτος. "Ἐνας σωρὸς ἀπὸ μπουζούκια ρακῆς φανερώσε, ὅτι οἱ πειραταὶ τοῦ Ταμέσεως τὴ στιγμή ποὺ ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔφτασε στὸ νηοῖ τους, γλεντοῦσαν καὶ διασκεδίαζαν.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, διατηρώντας πάντα τὴν ψυχραιμία του, μέτρωσε τοὺς πειρατὰς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καμμιά τριανταριά. Ἀναγνώρισε πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς, γιατί τοὺς εἶχε συναντήσει καὶ ἄλλοτε στὴ μακρινὴ του σταδιοδρομία ὡς ἀστεινوميκός. Δὲν φοβόταν ὄμως μήπως ἀναγνωριστοῦν καὶ αὐτός, γιατί πάντα καταδίωκε τοὺς κλοπιμαῖους μὲ διάφορες μεταμφέσεις.

"Ἐξαφνα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν οὐήγυρι παρουσιάστηκε καὶ ὁ Μπλάκβηλ. Οἱ πειραταὶ τὸν ἠποδέχτηκαν μ' ἐπιεικερῆς καὶ ζητωκραυγές. Ἐκεῖνος ὄμως, χωρὶς νὰ τοὺς δῆν σημασία, κάθισε κοντὰ στὸ τραπέζι.

— Φέρετε ἐδῶ αὐτὸ τὸ σκύλο! εἶπε, δείχνοντας τὸν ἀστεινوميκὸ. Δὲν θὰ μᾶς χασομερῆσῃ καὶ πολὺ. Ὁστόσο, ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ μάθω πὼς κατόρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη μας. Πρέπει ἀπὸ κάποιον διὰ μὲν νὰ μάθῃ, ὅτι τὸ ἀκατόκρητο σπῆτι τῆς ὁδοῦ Ντέπφορντ μᾶς χρησιμεύει ὡς ἀποβάθρα.

Ὁ Ξεγδαρμένος ἀποταξε ἓν Χόλμς ἀπ' τὸ σβέρκο καὶ τὸν ἔσπρωξε ἄγρια ὡς τὸν ἀρχηγό του.

— Δὲν μᾶς λὲς λοιπόν, ποιὸς εἶσαι; ῥώθισε ὁ ἀρχιπειρατῆς, ἐξετάζοντας ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια τὸ Χόλμς. Σπαταῖνε; Ἐννοια σου καὶ σὲ ξερω καλά.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ἀπάν-

ΣΤΙΧΟΙ
ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Στὰ βάθη τ' ἀστεινوميκῆς,
ποὺ μέσα σου ἔχεις, ζῆσε,
ψυχὴ, καὶ σιδερόκατρον
δολογυρὰ σου χτίσε.

Καὶ φύλαγε τὴ μάγισσα,
τὴν Ἀρμονία, κλεισιμένη,
μακρὰ ἀπὸ τ' ἄλλοῦρα
τὸ μάτι, ποὺ βασκαίνει.

Ν' ἀκοῦνε τὸ τραγοῦδι σου
νεράιδες ποὺ περῶνε,
νὰ στέκουν ν' ἀφιγκρᾶνται
καὶ νὰ ρωτοῦν — τί νῆμα;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

της ό άστνομοικός. "Ετοι δέν ύπάρχει λόγος νά συστηθώ.
'Ο Μπλάκβηλ δάγκωσε τά χείλη του. Δέν ύπομαζόταν τήν ταυ-
τότητα του άστνομοικού, άλλα ήθελε έτοι νά τον κάνη νά όμολογή-
ση ποιός ήταν.

— Είσαι κατάσκοπος; τόν ρώτησε σέ λίγο.
— 'Εγώ; άπάντησε γελώντας ό Χόλμς. Δέν έχω καμιά σχέση
μέ τήν άστνομία... "Ισα—ίσα... 'Ερχόμουν στό νησί σας γιά
νά σας προτείνω μιá έπιπεροδή έπιχείρηση.

— Λές ψέμματα! όυόλιαξε ό Μπλάκβηλ. Τότε, γιατί έδεσες τόν
Σεγδαριμένο;

— Γιατί δέν τού είχα καμιά έμπιστοσύνη. "Ημουν βέβαιος πός
ήταν κατάσκοπος τής άστνομίας και τόν έκανα άνίκανο νά σάς
βλάψη.

— Είνε ψέμματα δλ' αυτά! φώναξε ό Μπλάκβηλ. "Αν ήθελες
πραγματικά νά συνεχιστής μαζί μου, δέν θα μέ σημάδευες μέ τό
περίστροφό σου, γιά νά μέ σκοτώσης. 'Οπωσδήποτε, σέ προειδοποιώ,
έτι άν δέν μου πής τ' όνομά σου και τό σκοτώ πού σ' έφερε έδώ,
θα σέ σκοτώσω άλλάμητα!...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, έβγαλε τό περιστροφό του και τό
διηύηνε κατά τού άστνομοικού.

— "Ένα!... Δύο!... Τρία!...
μέτρηση σέ πειρατής.

Μά σπό τέλος, άντί νά πραγ-
ματοποίηση τήν άπειλή του, πέ-
ταξε μέ μανία τό όπλο έπάνω
στό τραπέζι.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς δέν είχε
συνφορωθεί καθόλου κ' ήσυχος
κίτταξε μέσα στό μάτια τόν άσ-
χιπειρατή, βέβαιος έτι δέν θα
πραγματοποίηση τήν άπειλή του.

— Σκέφτηκα, είτε ό Μπλάκ-
βηλ, έτι αυτός ό θάνατος θα σου
είνε εύχάριστος, γιατί μέσα σέ
μιá στιγμή θα τελειώσουν όλα...
'Εγώ όμως θα σέ τιμαρώσω μέ
άλλο τρόπο...
Και γνωρίζοντας πός τούς
πειρατάς, έπρόσθεσε:

— Άκούστε, σύντροφοι, έχω
νά σας κάνω μιá πρόταση...
— Σιωπή! Σιωπή! 'Ο καπε-
τάνιος θα υψώση! φώναξαν οι
πειρατάι και συγκεντρώθηκαν γύ-
ρω άπ' τό τραπέζι.

— 'Ο κατάσκοπος αυτός ήθε-
λε νά μιás προδώση! είτε ό
Μπλάκβηλ, λοιπόν, έμεις θα φα-
νούμε γενναίωχοι και θα τόν
άπολώσοιμε. 'Αλλά, έπρόσθεσε ό
κακοδούργος μ' ένα σκληρό χαμό-
γελο, πρέπει νά τού άφήσοιμε
μιá άνάμνηση άπ' τήν έπίσκεψή
του στό λημέρι μας. Μιá μικρή
βελόνα στό κεφάλι κ' ή δουλειά
μας θα τελειώση. Θα τόν μετα-
φέρουσι κατόπιν στό Λονδίνο,
άλλά προηγουμένως θα χαράξου-
με μέ πυρωμένο σίδερο στό στή-
θος του τήν είδοποίησι αυτή:
«'Ο ρίστε ή τύχη πού πε-
ριμένει κ' άθε λα γωνία κ' ό
της άστνομίας».

Τά λόγια αυτά του Μπλάκβηλ
ήγιναν δεκτά έκ μέρος τών πει-
ρατών κ' έπευφημής και μέ χειροκροτήματα.

— Ζήτω ό Μπλάκβηλ! Ζήτω ό Μπό; Τά βελόνα στό σπυροίνο!
Νά τόν τρελλάνοιμε!...

— Δέστε τον καλά σ' ένα κάθισμα! διάταξε ό Μπλάκβηλ.
Δέκα πειρατάι ρίχτηκαν συγχρόνως έναντίον του Σέρλοκ Χόλμς, ό
όποιος θεώρησε περιττό ν' άντισταθί. "Όλων τά βλέμματα ήσαν καρ-
φομένα έπάνω του κ' ήταν άδύνατο νά τούς διαφύγη και ή παρα-
μικρή του κίνησης.

Τόν έδεσαν λοιπόν γερά έπάνω σ' ένα κάθισμα και τού ήταν λειά
άδύνατο νά κινήθι.

— Θλιβερό τέλος! ψιθύρισε ό μεγάλος άστνομοικός. "Έκανα όμως
τό καθήκον μου. Θέλησα ν' απαλλάξω τό Λονδίνο άπό τούς άθλιούς
αυτούς, άλλ' άπέτυχα... Πειθαίνο τούλάχιστον στό πεδίο τής μάχης.

'Εντωμεταξύ ένας άπ' τούς κακοποιούς τοποθέτησε έπάνω στό
τραπέζι ένα μετάλλιο τραπέζι, μέσα στό όποίο έφοριζε οινόπνευμα
και τό άναψε. Συγχρόνως ό Σεγδαριμένος, άχτινοβολώντας άπό
χαρά, έφερε στό τραπέζι μιá μικρή κασσετίνα και τήν άνοιξε. 'Ο
Σέρλοκ Χόλμς έφοξε σ' αυτή ένα πλάγιο βλέμμα και είδε έτι περι-
είχε βελόνες διαφόρων μεγεθών, πολύ λεπτές και μυτερές.

— Λοιπόν, φίλοι μου, φώναξε ό Μπλάκβηλ, πυρώστε καλά τίς

βελόνες αυτές. Θα κάνω μόνος μου τήν... έπιχείρησι... "Α! "Α!
σκύλε, κατάσκοπε!... Σε δύο λεπτά δέν θα ξέρης ποιός είσαι...
Δέν θα είσαι πια άνθρώπος, άλλα ζωο πού θα προφέρει άναρθρους
ήχους και θα περπατάη μέ τά τέσσερα...

— Ναι, άλλα κ' έσένα σέ περιμένει ή κρεμάλα! άπάντησε ό Χόλμς
μέ φωνή σταθερή, προσηλώνοντας τά βλέμματά του στόν πειρατή.
Και όταν θα σου περάσουν τί θηλειά στό λαιμό, μη μέ ξεχάσης!...

Τά λόγια αυτά του άστνομοικού, οι πειρατάι τά άκούσαν γελών-
τας περιφρονητικά, Συγχρόνως ό Σεγδαριμένος, ό όποιός ζέσταινε τή
βελόνα στό φωτιά, φώναξε:

— Είνε πια καλά πυρωμένη, καπετάνιο... Χωσ' τήν μέσα στό
κρανίο του...

Μέ μιá γρήγορη κίνηση, ό Μπλάκβηλ πήρε τήν πυρωμένη βελόνα.
'Επιασε μέ τό άριστερό του χέρι τό κεφάλι του άστνομοικού και τό
έθηκε πός τά έμπρός, ενώ μέ τό δεξιό ζύγωνε τή βελόνα στό κρανίο του.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς έσφιξε τά δόντια του... Δέν ήθελε νά τόν
άκούσουν νά φωνάζη άπό τόν πόνο... 'Επεβίβη στόν έαυτό του μέ
βλη τή δύναμη τής θελήσεώς του...

Μιá έλαφριά μυρωδιά μαλλιών πού καγόντουσαν άπλόθηκε γύρω.

'Η πυρωμένη βελόνα είχε άγγί-
ξει τά μαλλιά του άστνομοικού...
'Εννοίωσε κατόπιν τό τοίμημά
της κ' έκλεισε τά μάτια του...
'Η βελόνα τριπαύσε τώρα σικά
σικά τήν επιδεικνυία του...

— Στάσου, Μπλάκβηλ! άκού-
σθηκε έξασφα μιá ζωρή γυναι-
κεία φωνή. Μήν τόν τρελλά-
νεις!... "Όχι άδύνα!... Είνε
ό Σέρλοκ Χόλμς, ό τρομερός ά-
στνομοικός!...

H'.

Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΙΑ

'Ο Μπλάκβηλ τράβηξε άμέ-
σως τή βελόνα του. 'Ο Χόλμς
σίγησε τότε τό κεφάλι του και
τά βλέμματά του έπσαν σέ μιá
γυναίκα, τής όποιάς τό πρόσωπο
πλαισιούνταν μέ μαύρα σγουρά
μαλλιά.

— 'Η Μαίρη Μάγνια! μονο-
μούρισε. 'Η Μάγνια έδώ!...Μέ
τούς πειρατάς του Ταμείσεως...
'Α! ή παρουσία της μου έξασφα-
λλίζει κάποια έλπίδα... Προς τό
παρόν τούλάχιστον, δέν έχω νά
φοβηθώ τίποτε...

'Η Μάγνια, φανερόντως
στός πειρατάς του Ταμείσεως
έτι ό αχιμάλωτος τους ήταν ό
Σέρλοκ Χόλμς, ό τρώσις τών κα-
κούργων, τούς έκανε νά νοιώ-
σουν μιá άπέραντη έκπληξη.

'Ο Μπλάκβηλ έβγαλε μιá
κραυγή χαράς κ' έτοιξε θριαμ-
θεντικά τά χέρια του.

— Είσαι βέβαιη, Μάγνια, γι'
αυτό πού λές; ρώτησε τήν ό-
ραία γυναίκα, άγκαλιάζοντάς
τήν. Τόν γνωρίζεις λοιπόν, ά-
γαπημένη μου μικρούλα; Μη-
πως κάνεις λάθος...

— Με ρωτάς άν τόν γνωρίζω, άπάντησε ή Μάγνια, τής όποιάς
τά μάτια έλαμπαν άπό μίση. Ποιός λοιπόν έστευτε στην κρεμάλα
τόν πατέρα μου, τό «Βασίληά τής φωτιάς», όποις τόν όνόμαζαν στό
Λονδίνο;... Αυτός!... 'Ο Σέρλοκ Χόλμς! Καθώς ξέρεis, ό πατέ-
ρας μου ήταν ό διασημότερος έμπροσθής τής 'Αγγλίας. 'Επιφελέιτο
τόν πικραίων, τίς όποιες έβαζε ό ίδιος, γιά νά τριωνή μέσα στό
σπίτια, όπου βασίλευε ή σύγχυσις κ' ό τρώσις γιά νά τ' άπογυ-
μώνη. 'Ο σκύλος όμως αυτός, ό Σέρλοκ Χόλμς, μυρίστηκε τό τέ-
χνασιό του. Μιá μέρα λοιπόν κρύφτηκε σ' ένα σπίτι, στό όποίο ή-
ξερε έτι ό πατέρας μου θα έβαζε φωτιά κ' εκεί τόν βούτηξε... Τό
δικαστήριο τόν κατεδίκασε νά πεθάνη στην κρεμάλα... Τήν παρα-
μνητή ής έκτελέσεώς του μου έπέτρεψαν νά έκνοσηφώ τόν πατέρα
μου στή φυλακή του γιά νά τόν άποχαρηθώ γιά τελευταία φορά.
Τή στιγμή λοιπόν πού τόν φιλούσα κλαίγοντας, ό δυστυχισμένος μου
πατέρας μου ψιθύρισε:

— «Μικρή μου Μάγνια, δέν σου άφίνο τίποτε άλλο, έκτός άπό τό
καταραμένο μου όνομα κ' άπό τό σχοιλι πού θα μέ κορμιάσουν...
'Αλλά σ' άφίνο και μιá άλλη κληρονομία ίερή, πού πρέπει νά τή σε-
βασθής... Τήν εκδίκασι!... Νά εκδικηθής τό Σέρλοκ Χόλμς...
('Ακολουθεί)

□ □ □ □ Η ΠΙΝΑΚΟΤΗΚΗ ΜΑΣ □ □ □ □

H ΝΕΟΤΗΣ

(Τού Κράους).